

63. al-Munafiqun

63. al-Munafiqun

Namn

Suran har fått sitt namn från uttrycket *idha ja'aka al-munafiqun* i vers 1. Detta fungerar både som surans namn och som en markering av dess ämne, eftersom den behandlar hycklarnas beteende och attityd i detalj.

Uppenbarelse period

Som kommer att framgå nedan uppenbarades suran antingen under Profetens återresa från expeditionen mot Banu al-Mustaliq eller strax efter att han återvänt till Madinah. I inledningen till Surah an-Nur har det genom argument och historisk analys fastställts att expeditionen mot Banu al-Mustaliq ägde rum i Sha'ban år 6 efter hijrah. Därmed kan uppenbarelsens tidpunkt bestämmas med precision.

Historisk bakgrund

För att förstå den specifika händelse som ledde till att denna sura uppenbarades måste man först känna till historien om hycklarna i Madinah. Händelsen i fråga var inte en isolerad episod, utan kulmen på en lång rad tidigare utvecklingar.

Före Profetens ankomst till Madinah hade Aus och Khazraj, utmattade av sina inbördes konflikter och blodiga stamkrig, nästan enats om att utse en gemensam ledare och kröna honom till kung. Denne man var Abdullah ibn Ubayy ibn Salul, hövding för Khazraj. Ibn Ishaq berättar att hans auktoritet inom Khazraj aldrig hade ifrågasatts, och att Aus och Khazraj aldrig tidigare hade samlats kring en enda ledare.

Det var under dessa omständigheter som islams budskap nådde Madinah, och inflytelserika personer från båda stammarna började anta islam. När Profeten (må Allahs frid vara över honom) ännu före hijrah bjöds in till Madinah, ville Abbas ibn Obadah ibn Nadlah skjuta upp inbjudan tills även Abdullah ibn Ubayy kunde delta i eden, så att Madinah skulle bli islams centrum genom gemensamt beslut. Men delegationen som reste till Makkah för att avlägga eden tog ingen hänsyn till detta förslag. Alla dess 75 medlemmar från båda stammarna var redo att bjuda in Profeten trots alla risker. (Ibn Hisham, vol. II, s. 89)

När Profeten sedan anlände till Madinah hade islam redan trängt in i nästan varje hem bland ansar. Ibn Ubayy såg ingen annan möjlighet att rädda sin ställning än att själv anta islam. Han gjorde det tillsammans med många av sina anhängare bland stamledarna — trots att deras hjärtan brann av bitterhet. Ibn Ubayy var särskilt fylld av sorg och vrede, eftersom Profetens ankomst hade berövat honom hans nästan säkra kungadöme.

Under flera år yttrade sig hans hyckleri och hans förbittring på olika sätt. Å ena sidan brukade han, när Profeten steg upp för att hålla fredagskhutban, resa sig och säga: "O folk, Allahs Sändebud är bland er, genom vilken Allah har hedrat er. Stöd honom, lyssna till honom och lyd honom." (Ibn Hisham, vol. III, s. 111)

Å andra sidan blev hans falskhet alltmer uppenbar, och de uppriktiga muslimerna insåg att han och hans anhängare bar djup fiendskap mot islam, Profeten och de troende.

En gång när Profeten passerade honom på vägen talade Ibn Ubayy till honom med hårda ord. När Profeten nämnde detta för Sa'd ibn Obadah sade denne: "O Allahs Sändebud, var inte hård mot honom. När Allah sände dig till oss höll vi på att tillverka kronan som skulle sättas på hans huvud. Vid Allah, han tror att du har tagit hans kungadöme." (Ibn Hisham, vol. II, s. 237–238)

Efter slaget vid Badr, när Profeten agerade mot den judiska stammen Banu Qaynuqa' för deras avtalsbrott och uppror, ställde Ibn Ubayy sig

öppet på deras sida. Han tog tag i Profetens rustning och sade: "Dessa 700 krigare har skyddat mig mot varje fiende. Ska du döda dem på en enda morgon? Vid Allah, jag lämnar dig inte förrän du benådar mina allierade." (Ibn Hisham, vol. III, s. 51-52)

Vid slaget vid Uhud begick han öppet förräderi genom att dra sig tillbaka från armén tillsammans med 300 av sina anhängare. Detta skedde när Quraysh marscherade mot Madinah med 3 000 man, och Profeten hade endast 1 000 med sig. När Ibn Ubayy drog sig ur stod Profeten kvar med endast 700 mot 3 000.

Efter detta stod det klart för folket i Madinah att han var en hycklare, och även hans medhjälpare blev identifierade. Därför, när han som vanligt reste sig för att tala före Profetens khutbah den första fredagen efter Uhud, drog folk honom i kläderna och sade: "Sätt dig, du är inte värdig att tala." Detta var första gången han offentligt förödmjukades i Madinah. Rasande lämnade han moskén genom att tränga sig över människors huvuden. Vid dörren sade några av ansar till honom: "Vad gör du? Gå tillbaka och be Profeten att be om förlåtelse för dig." Han svarade: "Jag vill inte att han ber om förlåtelse för mig." (Ibn Hisham, vol. III, s. 111)

År 4 efter hijrah inträffade sedan konflikten med Banu al-Nadir. Även då stödde Ibn Ubayy och hans följeslagare islams fiender öppet. Medan Profeten och hans följeslagare förberedde sig för strid skickade hycklarna hemliga meddelanden till judarna: "Stå fasta, vi är med er. Om ni attackeras hjälper vi er, och om ni fördrivs lämnar vi staden tillsammans med er."

Denna konspiration avslöjades av Allah själv, vilket beskrivs i Surah al-Hashr, verserna 11-17.

Trots att hyckleriet hos Abdullah ibn Ubayy och hans anhängare hade blivit så uppenbart fortsatte Profeten (må Allahs frid vara över honom) att behandla honom med mildhet. Anledningen var att han hade en stor grupp av hycklare bakom sig. Många av ledarna från både Aus och Khazraj stödde honom, och som det visade sig vid Uhud utgjorde hans anhängare minst en tredjedel av Madinahs befolkning. Under sådana omständigheter var det inte klokt att öppna en front mot interna fiender samtidigt som yttre fiender hotade staden.

Därför behandlade Profeten dem under lång tid i enlighet med deras yttre beaktelse, trots att han kände till deras inre tillstånd. Samtidigt saknade dessa människor både styrka och mod att öppet bekämpa muslimerna

som icke-troende eller att öppet ansluta sig till en angripare. Utåt sett verkade de starka, men inombords bar de på den svaghet som Allah beskriver så tydligt i Surah al-Hashr, verserna 12–14.

De ansåg att deras trygghet låg i att fortsätta låtsas vara muslimer. De kom till moskén, bad bönerna, gav zakat och uttalade högtidliga trosbekännelser som de uppriktiga troende aldrig kände behov av att uttala. Varje gång deras hyckleri avslöjades hittade de mängder av ursäakter för att övertyga ansar om att de stod på deras sida. På så sätt undvek de de nackdelar som skulle drabba dem om de bröt sig loss från den muslimska gemenskapen, samtidigt som de kunde utnyttja sin ställning för att skapa oreda.

Det var dessa omständigheter som gjorde att Ibn Ubayy och hans likasinnade hycklare kunde följa med Profeten på expeditionen mot Banu al-Mustaliq. Under denna resa iscensatte de två stora intriger som hade kunnat splittra den muslimska gemenskapen. Men tack vare den disciplin och andliga fostran som muslimerna fått genom Koranen och Profetens sällskap stoppades båda intrigerna i tid, och hycklarna avslöjades och förödmjukades. Den ena intrigen nämns i Surah an-Nur, och den andra är den som behandlas i denna sura.

Händelsen återges av Bukhari, Muslim, Ahmad, Nasa'i, Tirmidhi, Bayhaqi, Tabari, Ibn Mardawayh, Abd al-Razzaq, Ibn Jarir, Ibn Sa'd och Ibn Ishaq genom många tillförlitliga kedjor. I vissa återberättelser nämns inte vilken expedition det gällde, och i andra kopplas den felaktigt till Tabuk. Men historiker och experter på Profetens strider är överens om att händelsen ägde rum under expeditionen mot Banu al-Mustaliq. När man sammanställer alla traditioner framträder följande bild:

Efter att muslimska armén besegrat Banu al-Mustaliq slog de läger vid en bosättning nära brunnen al-Muraysi'. Där uppstod plötsligt ett bråk mellan två män som skulle hämta vatten. Den ene var Juhjah ibn Mas'ud al-Ghifari, en tjänare till Omar som ledde hans häst. Den andre var Sinan ibn Wabar al-Juhani, från en stam som var allierad med en gren av Khazraj. Hårda ord ledde till slagsmål, och Juhjah sparkade Sinan. Ansar, som bar på en gammal jemenitisk hederskultur, såg detta som en grov förolämpning. Sinan ropade då på ansar, och Juhjah kallade på muhajirun.

När Ibn Ubayy hörde om bråket började han hetsa Aus och Khazraj att komma till sin allierades hjälp. Från andra sidan kom också muhajirun springande. Situationen var nära att utvecklas till en strid mellan ansar och muhajirun — på samma plats där de nyss hade kämpat sida vid sida

mot en gemensam fiende.

Men när Profeten (må Allahs frid vara över honom) hörde tumultet kom han ut och sade: "Vad är detta rop på okunnighetens tid? Vad har ni med sådant att göra? Lämna det — det är något orent."

Ledarna från båda grupperna samlades då, Sinan förlät Juhjah, och konflikten löstes.

Efter detta gick de missnöjda till Ibn Ubayy och sade: "Vi satte vårt hopp till dig, och du brukade skydda oss. Nu verkar det som om du ställer dig på dessa fattigas sida mot oss."

Ibn Ubayy, redan fylld av vrede, exploderade: "Det är ert eget fel! Ni gav dem skydd i ert land och delade era tillgångar med dem tills de nu blivit våra rivaler. Det gamla ordspråket stämmer: 'Fodra din hund tills den blir fet, så biter den dig.' Om ni slutar ge dem av era resurser kommer de att lämna er. Vid Gud, när vi återvänder till Madinah kommer de ädla att driva ut de föraktliga."

Den unge Zayd ibn Arqam råkte höra detta och berättade det för sin farbror, som i sin tur informerade Profeten. Profeten kallade Zayd och bad honom upprepa vad han hört. När Zayd berättade allt sade Profeten: "Zayd, kanske du misstycker mot Ibn Ubayy? Kanske hörde du fel? Kanske inbillade du dig?"

Men Zayd stod fast: "Nej, vid Gud, jag hörde honom säga exakt detta."

Profeten kallade då Ibn Ubayy, som svor att han inte sagt något sådant. Ansar stödde honom och sade: "Det är bara en pojke som säger detta. Han kan ha hört fel. Ibn Ubayy är en äldre man och vår ledare. Tro inte en pojke framför honom."

Zayd blev tillrättavisad av de äldre och tystnade bedrövad. Men Profeten kände både Zayd och Ibn Ubayy väl och förstod vad som verkligen hade hänt.

När Omar fick höra om saken kom han till Profeten och sade: "Låt mig döda denna hycklare. Eller om du inte vill ge mig tillåtelse, ge order till Mu'adh ibn Jabal, Abbad ibn Bishr, Sa'd ibn Mu'adh eller Muhammad ibn Maslamah att göra det."

Men Profeten svarade: "Nej, folk skulle säga att Muhammad dödar sina egna följeslagare."

Därefter gav han order om att bryta upp omedelbart, trots att det var en tid då han normalt inte reste. Han lät armén marschera i trettio timmar i sträck tills alla var utmattade. När de slutligen slog läger somnade alla omedelbart. Detta gjorde han för att avleda deras tankar från händelsen vid brunnen.

På vägen mötte ansar-ledaren Usayd ibn Hudayr Profeten och sade: "O Allahs Sändebud, i dag befallde du avfärd vid en tidpunkt då du aldrig brukar resa."

Profeten svarade: "Har du inte hört vad din vän sade?"

När Usayd frågade vem han menade, svarade Profeten: "Abdullah ibn Ubayy. Han sade att när han återvänder till Madinah ska de ädla driva ut de föraktliga."

Usayd svarade: "Vid Gud, O Allahs Sändebud — du är den ädle, och han är den föraktlige. Du kan driva ut honom när du vill."

Nyheten spred sig bland ansar, och deras vrede mot Ibn Ubayy växte. De uppmanade honom att be Profeten om förlåtelse, men han svarade hånfullt: "Ni bad mig tro på honom — jag trodde. Ni bad mig betala zakat — jag betalade. Ska jag nu också böja mig inför Muhammad?"

Detta gjorde ansar ännu mer upprörda, och de började skälla ut honom öppet.

När karavanen närmade sig Madinah ställde sig hans egen son, Abdullah, i vägen med draget svärd och sade: "Du sade att när du återvände till Madinah skulle de ädla driva ut de föraktliga. Nu ska du få se vem som är ädel — du eller Allah och Hans Sändebud. Vid Gud, du kommer inte in i Madinah förrän Profeten ger tillåtelse."

Ibn Ubayy ropade: "O Khazraj! Se — min egen son hindrar mig från att gå in i staden!"

När detta nådde Profeten sade han: "Säg till Abdullah att låta sin far komma in."

Abdullah sade: "Om detta är Allahs Sändebuds order, då får du gå in."

Profeten sade då till Omar: "Vad säger du nu, Omar? Om du hade dödat honom den dag du bad om tillåtelse skulle många ha blivit rasande. Men i dag — om jag befallde dem att döda honom — skulle de göra det utan

tvekan.”

Omar svarade: ”Vid Gud, jag inser nu att Allahs Sändebud hade större visdom än jag.”

Under dessa omständigheter uppenbarades Surah al-Munafiqun, troligen efter Profetens återkomst till Madinah.

10 Senaste inlägg:

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)

Kategorier:

[Biblioteket \(24\)](#) [Blandat \(1578\)](#) [Bönen \(21\)](#) [Bönetider \(93\)](#)
[Familj \(3\)](#) [Koranen \(859\)](#) [KORANENS BUDSKAP \(115\)](#)
[Sunnah \(1510\)](#)

Etiketter:

[40-Nawawi](#) [al-Albani](#) [al-Bukhari](#) [al-Husari](#) [al-Koran](#) [al-Othaymin](#)
[al-Sunnah](#) [Ali ibn Abi Taleb](#) [as-Salat](#) [as-Sawm](#) [as-Sunnah](#) [A'lam al-Sunna](#) [al-Manshūra](#) [BÖNEN](#) [Bön](#)
[Bönetider](#) [Dajjal](#) [det förflutna](#) [det nästkommande](#) [De utvalda](#) [De](#)

[ödmjukas bön](#) [DJJAL](#) [Enkel förklaring](#) [FASTAN](#) [fasta](#) [och hälsa](#)
[fredagspredikan](#) [Följeslagare](#) [Hadith](#) [Hadither](#) [Hajj](#) [Halal](#) [Haram](#)
[Historia](#) [ibn al-Qayyim](#) [Ibn Baz](#) [Ibn Majah](#) [iftar](#) [Imam Muslim](#)
[islam](#) [islamic](#) [islamister](#) [Islams historia](#) [i'jaz al-Qur'an](#) [KAPITEL 1](#) [KAPITEL 2](#)
[KAPITEL 3](#) [KAPITEL 4](#) [KAPITEL 21](#) [KAPITEL 23](#) [KAPITEL 24](#) [KAPITEL 87](#) [KAPITEL 88](#) [KAPITEL 89](#) [KAPITEL 92](#)
[KAPITEL 93](#) [KAPITEL 95](#) [KAPITEL 96](#) [KAPITEL 97](#) [KAPITEL 98](#) [KAPITEL 100](#) [KAPITEL 105](#) [KAPITEL 106](#) [KAPITEL](#)
[107](#) [KAPITEL 109](#) [KAPITEL 110](#) [Kapitel 111](#) [KAPITEL 112](#) [KAPITEL 113](#) [KAPITEL 114](#) [Koran](#)
[Koranen](#) [KORANEN BERÄTTAR](#) [Koranen på svenska](#)
[Koranens budskap](#) [Koranvetenskap](#) [kvinna](#) [laylat al-qadr](#) [Muhammad](#)
[muslimer](#) [Män runt om profeten](#) [omar](#) [Othaymin](#) [PDF](#) [Profeten](#)
[Profeten sa](#) [Profeten sade](#) [profetens följare](#)
[Profetens Sirah](#) [RAMADAN](#) [Sahaba](#) [Sahabah](#) [Salah](#) [Salat](#)
[sira](#) [Sirah](#) [Souhur](#) [Sunnah](#) [tawhid](#) [Tro](#) [Vägen till Koranen](#) [أعلام](#)
[السنة المنشورة](#)

